

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2049/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Божицара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Башић, адвокат из ..., против туженог "Mercator S" d.o.o. из, чији је пуномоћник Живорад Иконовић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 185/18 од 23.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог "Mercator S" d.o.o. из Новог Сада, изјављеној против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 185/18 од 23.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог "Mercator S" d.o.o. из Новог Сада, изјављена против пресуде Вишег суда у Новом Саду Гж 185/18 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 10643/2015 од 27.04.2017. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиле делимично усваја. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати укупно износ од 80.000,00 динара и то: на име претрпљених физичких болова износ од 40.000,00 динара; на име претрпљеног страха износ од 40.000,00 динара, све са законском затезном каматом од 27.04.2017. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом трећим изреке, у преосталом делу преко досуђеног износа за претрпљене физичке болове од 40.000,00 динара, па до траженог износа од 80.000,00 динара и преко досуђеног износа за претрпљени страх од 40.000,00 динара, па до траженог износа од 80.000,00 динара, тужбени захтев тужиле је одбијен. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошак састављања одштетног захтева од 08.09.2015. године, у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 27.04.2017. године, као дана пресуђења па до исплате. Ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле за законску затезну камату на износ од 6.000,00 динара за састав одштетног захтева, за период од 09.09.2015. године до 27.04.2017. године. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиљи накнади

трошкове парничног поступка у износу од 84.200,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 27.04.2017. године, као дана пресуђења па до исплате.

Виши суд у Новом Саду је пресудом Гж 185/18 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, жалбе тужиле и туженог делимично усвојио, па је преиначио пресуду Основног суда у Новом Саду П 10643/15 од 27.04.2017. године, тако што је обавезао туженог да тужилци на име накнаде нематеријалне штете, поред досуђеног износа од 80.000,00 динара, исплати износ од још 35.000,00 динара, укупно 115.000,00 динара, и то: за претрпљене физичке болове поред износа од 40.000,00 динара, још износ од 15.000,00 динара (укупно 55.000,00 динара) и за претрпљени страх, поред износа од 40.000,00 динара још и износ од 20.000,00 динара (укупно 60.000,00 динара), све са законском затезном каматом од 27.04.2017. године па до исплате, а одбијен је део тужбеног захтева да се тужени обавезе да тужилци накнади трошак састављања одштетног захтева од 08.09.2015. године у износу од 6.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 27.04.2017. године као дана пресуђења па до исплате, те је обавезан тужени да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 98.200,00 динара, уместо 84.200,00 динара, са законском затезном каматом, почев од дана извршности уместо од дана пресуђења 27.04.2017. године, па до исплате, док је одбијен захтев тужиле за исплату законске затезне камате на досуђени износ накнаде трошкова поступка од дана пресуђења 27.04.2017. године до дана извршности. Жалбе су у преосталом делу одбијене, а првостепена пресуда, у преосталом побијаном непреиначеном делу потврђена. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиле и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као посебно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је, по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је накнада нематеријалне штете тужилци по основу претрпљених физичких болова и претрпљеног страха, као последица повреде коју је тужилка доживела док је радила као ... у ... туженог. Тужени у ревизији указује на друге одлуке донете у парницама које за предмет имају накнаду нематеријалне штете, међутим, ради се о споровима у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примени материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Због тога, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, на основу цитиране одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни уједначавања судске праксе нити новог тумачења права.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке овог решења донео у смислу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. У смислу одредбе члана 479. став 6. истог Закона, против одлуке другостепеног суда, којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужбу ради накнаде штете тужила је суду поднела дана 23.11.2015. године, а вредност предмета спора је 186.000,00 динара. Поднеском од 24.03.2017. године тужила је тужбени захтев смањила на износ од 160.000,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је, према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, искључено право на изјављивање ревизије, следи да ревизија туженог није дозвољена. Нема места примени одредбе 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, по којој је ревизија дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, јер се наведена одредба може применити само кад се примењује општи режим допуштености овог правног лека, али не и у споровима у којима је посебном одредбом закона или посебним законом одређено да ревизија против одлуке у тој врсти спорова није дозвољена, што је овде случај.

На основу изложеног, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке овог решења донео применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић